

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΕΝΕΚΕΣ

ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ-ΤΣΙΦΟΡΟΥ

Τοῦ κ. Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗ

Ὅπως ἀμέτρητες φορές ἀναφέρουμε ἀπὸ αὐτὴ τὴ στήλη, τὰ τελευταῖα χρόνια ἀνεπτύχθη στὴν Ἑλλάδα ἓνα νέο θεατρικὸ εἶδος ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ ὀνομάσουμε «Ἀθηναϊκὸ Βουλευδάρτο».

Πρόκειται γιὰ ἔργο ὅπου ὁ συγγραφεὺς δὲν ἀποβλέπει νὰ ἐξωτερικεύσῃ στοχασμοὺς κι' αἰσθήματα, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία λογοτεχνήματος. Παραμερίζοντας κάθε πνευματικὴ φιλοδοξία, προσπαθεῖ νὰ συντάξῃ τὸ κείμενο ἑνὸς θεατρικοῦ θεάματος ὀρεστοῦ στὸ μεγάλο κοινόν, μὲ σκοπὸ τὸ οἰκονομικὸ ὄφελος.

Πρόκειται γιὰ ἐμπορικὴ ἐπιχείρησι ὅκρως ἐντιμὴ κι' ἀξιοσέβαστη, ἀλλὰ ποὺ δὲν ἔχει μεγάλῃ σχέσι μὲ τὶς τέχνες τοῦ Λόγου καὶ τοῦ Θεάτρου. Συνεπῶς, τὰ ἔργα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Βουλευδάρτου ἢ κριτικὴ πρέπει νὰ τ' ἀντιμετωπίζῃ κἄτω ὅπῳ πρῖσμα πολὺ ἐπιεικέστερο, δισπιστώνοντας κυρίως ὅν ἐκτελοῦν ἱκανοποιητικὰ τὸ σκοπὸ τους, ἤγουν τὴν ψυχαγωγίαν τοῦ κοινοῦ.

Συγκεκριμένως, τὸ ἔργο τῶν κ.κ. Βασιλειάδη καὶ Τσιφόρου —«Ὁ χρυσὸς κι' ὁ τενεκὲς» — ποὺ παίζεται στὸ θέατρο Σαμαρτζῆ, ἐκτελεῖ θαυμάσια τὸν προορισμό του. Πᾶς ὅστις δὲν ἔχει λογοτεχνικὰς ἀξιώσεις ἀπὸ τὸ θέατρο, θὰ διασκεδάσῃ, θὰ γελάσῃ, θὰ εὐφρανθῇ καὶ θὰ διδαχθῇ μερικὰ ὀφέλη μὲν, ἀλλὰ λίαν ψυχρὰ ὀφέλη.

Ὁ θίασος μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Χρήστο Εὐθυμίου, τὸν Ἀνδρέα Φιλιππίδη καὶ τὴν Δόφνη Σκούρα παίζει μὲ πολὺ κέφι.

Μ. ΚΑΡ.